

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. T. K.**, zastoupena Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem Aloise Krále 2640/10, Prostějov, proti žalovanému: **Náměstek ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Jindřišská 34, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. j. MV-113857-10/OSK-2017, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ad 2/2018, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 7. 10. 2019, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu 11. 10. 2019, se žalobkyně (dále též „navrhovatelka“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to nařízení jednání v řízení vedeném u městského soudu pod sp. zn. 5 Ad 2/2018. Svůj návrh odůvodnila tím, že od odeslání žaloby soudu dne 23. 1. 2018 uplynul již více než 1 rok a 8 měsíců, a doposud nedošlo k nařízení žádného jednání. Žalovaný napadeným rozhodnutím vyvolal stav, který je dle navrhovatelky výsledkem nezákonného postupu, a je pro ni již neúnosný. Navrhovatelka byla v důsledku tohoto rozhodnutí převedena na jiné služební místo, které absolutně není odpovídající jejímu předchozímu služebnímu místu.

[2] K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu městského soudu JUDr. Eva Pechová tak, že věc je po procesní stránce připravena k rozhodnutí, soud se však řídí zákonným pravidlem, podle něhož mají být věci zásadně vyřizovány v pořadí, v jakém soudu došly, s výjimkou věcí, pro něž je v § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), stanoven přednostní režim, nebo pro něž lhůtu k rozhodnutí stanoví zákon. Věc navrhovatelky nepatří mezi přednostní věci, a proto je pro její projednání a

rozhodnutí rozhodné hledisko pořadí, v jakém byla podána k soudu. V současné době senát nařizuje jednání a rozhoduje ve věcech časově předcházejících žalobě navrhovatelky, konkrétně z roku 2016 a 2017. Městský soud tedy považuje návrh na určení lhůty za nedůvodný, neboť vyhovění tomuto návrhu by ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatelky.

[3] Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že žaloba navrhovatelky došla soudu dne 23. 1. 2018. Dne 2. 2. 2018 soud žalobkyni vyzval k úhradě soudního poplatku a žalovanému zaslal žalobu k vyjádření. Dne 7. 2. 2018 žalobkyně uhradila soudní poplatek, dne 13. 4. 2018 soud žalobkyni zaslal vyjádření žalovaného a výzvu dle § 51 s. ř. s. Dne 30. 4. 2018 pak soud obdržel odpověď žalobkyně na uvedenou výzvu a dne 20. 12. 2018 její vyjádření, které soud 7. 1. 2019 přeposlal žalovanému na vědomí. Dne 14. 3. 2019 žalovaný doručil soudu vyjádření ke stanovisku žalobkyně, které soud dne 27. 3. 2019 zaslal žalobkyni na vědomí. Dne 29. 5. 2019, 6. 8. 2019 a 11. 9. 2019 soud obdržel sdělení zástupce žalobkyně o termínu čerpání řádné dovolené, aby nedošlo k případnému zmaření nařízeného termínu jednání. Dne 7. 10. 2019 podal zástupce žalobkyně návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu ve věci.

[4] Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, které je upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, jež je zakotveno zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[6] Při posuzování návrhu na určení lhůty je Nejvyšší správní soud vázán specifikací procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy. Jen u takto vymezeného procesního úkonu zkoumá, zda dochází k průtahům. V nynější věci jsou průtahy namítány ve vztahu k nařízení ústního jednání. Vzhledem k tomu, že na konci ústního jednání soud zpravidla vyhláší rozhodnutí, jímž se řízení končí, je namístě při posuzování, zda dochází k namítaným průtahům s nařízením jednání, zhodnotit, zda městský soud neprodlévá s rozhodnutím věci samé.

[7] Důvodnost návrhu na určení lhůty Nejvyšší správní soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně je podstatné vzít v úvahu § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[8] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony předcházející rozhodnutí věci, ale stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci

napadlé dříve. Podstatné je, aby v tomto stavu soud neudržel řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[9] V projednávané věci nejde o návrh, který by měl městský soud projednat a rozhodnout přednostně dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. či § 56 odst. 1, věty za středníkem, s. ř. s. Městský soud přitom v současnosti rozhoduje žaloby, které obdržel dříve než navrhovatelčinu žalobu (konkrétně žaloby, které mu napadly v roce 2016 a 2017).

[10] Pokud jde o hlediska stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, prvním z nich je složitost věci. K ní lze konstatovat, že se jedná o běžnou věc, která nepřesahuje průměrnou míru složitosti žaloby ve správním soudnictví. Navrhovatelka se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci jejího převedení na jiné služební místo dle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě. V žalobě zejména namítá, že správní orgány neúplně zjistily skutkový stav, a nesouhlasí s tím, že byla převedena na vhodné služební místo. V řízení před městským soudem tak nelze předpokládat rozsáhlé zjišťování skutkového stavu.

[11] Z hlediska významu věci pro navrhovatelku soud uvádí, že jde o věc pro navrhovatelku významnou, neboť na služebním místě, na něž byla napadenými správními rozhodnutími převedena, setrvává doposud, přestože ho považuje za absolutně neodpovídající jejímu předchozímu služebnímu místu (jak uvedla ve svém návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu). Napadené rozhodnutí tak značně ovlivňuje život navrhovatelky.

[12] V postupu navrhovatelky Nejvyšší správní soud neshledal žádný krok, který by negativně přispěl k délce řízení. Podala žalobu, která obsahovala žalobní body, a přiložila k ní plnou moc udělenou zástupci. Společně se žalobou sice nezaplatila soudní poplatek, nicméně učinila tak v soudem stanovené lhůtě, proto tato skutečnost neměla podstatný vliv na délku řízení. K výzvě soudu též ve stanované lhůtě sdělila, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.

[13] Co se týče postupu městského soudu, lze konstatovat, že se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Posouzení, zda v tomto stavu městský soud neponechal řízení po nepřijatelně dlouhou dobu, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné učinit v souvislosti se shora popsány kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[14] Při komplexním zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Od doby, kdy městský soud obdržel žalobu (tj. od 23. 1. 2018), uplynul 1 rok a 9 měsíců a městský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Jedná se o věc běžné složitosti. Byť navrhovatelka svými kroky podstatně neovlivnila délku řízení a pro ni osobně se jedná o věc spíše významnější, po porovnání s délkou doby, po kterou je vedení řízení, nelze dospět k závěru, že ve věci dochází k průtahům s nařízením jednání ve věci.

[15] K podpoře tohoto závěru lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Nejvyšší správní soud se do značné míry brání naznačené paušalizaci, avšak zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu.

[16] V nyní posuzované věci lze konstatovat, že délka řízení před městským soudem je sice již hraniční, nicméně ji ještě s ohledem na výše uvedené nelze považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[17] Nejvyšší správní soud si plně uvědomuje, že jeho individuální rozhodnutí není systémovým řešením, neboť v případě, kdy by zdejší soud vyhověl návrhu na určení lhůty těch účastníků řízení před městským soudem, jejichž věci jsou ještě starší než věc navrhovatelova, nedošlo by k faktickému zlepšení situace. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není totiž nástrojem, který je schopen odstranit případnou přetíženost soudu. Nejvyšší správní soud však nemá jiný nástroj, který by mohl použít k ochraně navrhovatelů před případnými průtahy v řízení. Ve vztahu k otázce zachování principu rovnosti účastníků řízení před městským soudem, která se v dané souvislosti nabízí, lze s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 391/07, publikovaný jako N 122/46 SbNU 151; viz bod 25. nálezu) zmínit, že: *„takový princip se uplatní toliko v situaci, kdy zásah do základních práv a svobod jednotlivce lze odstranit jiným způsobem, tedy existují-li vedle zvoleného nástroje také jiné prostředky, kterými lze zabránit zásahu do základních práv a svobod.“* Nejvyšší správní soud však jiný prostředek nemá a o návrhu na určení lhůty musí rozhodnout.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předseda senátu